

РЕШЕНИЕ

№ 22667

гр. София, 05.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **12664** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба вх. № 29269 от 24.11.2025 г. и вх. 30257 от 03.12.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от С. Й., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , паспорт № S37336337, издаден на 05.05.2025 г. от Република Т. чрез адв. И. В. Т. от САК, със съдебен адрес [населено място], ул. Д. В., комплекс „П.“, секция „Д“, ет. 3, офис 45 срещу Отказ за издаване на виза тип „D“, издаден на 07.11.2025 г., издаден от консул при Генерално консулство на Република България в И., Република Т..
С жалбата се отправя молба съдът да отмени изричния отказ, тъй като същият е незаконосъобразен, защото не отговаря на общите изисквания на чл. 59 АПК. Посочено е, че изложените в административния акт мотивите са бланкетни със семпли фактически основания и са посочени правните основания за издаването му. Направено е твърдение, че оспореният акт е издаден от некомпетентен орган, както и че изложените фактически съображения не са ясни и кореспондиращи на приложените правни норми и не дават възможност на чужденеца да разбере мотивите на административния орган да му откаже издаването на виза. Инвокирани са съображения, че отказът е проявна форма на незачитане правото на оспорващия на личен живот, поради което е допуснато нарушение на чл. 8, пар. 1 и 2 от КЗПЧОС. На следващо място са изложени съображения, че обжалваният акт противоречи на Протокол № 4, ал. 2 от КЗПЧОС отнасящ се за свободата на придвижване на лица, включително да напускат страната си по произход. Изложени са доводи, че административният орган не е изложил мотиви дали са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза,

истинността и тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Твърди се, че не съществуват никакви данни, а и в процесния отказ не са изложени никакви мотиви, които да са относими за приложението на чл. 10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ. В хода на съдебното производство оспорващият, С. Й. е редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – консул при Генерално консулство на Република България в И., Република Т., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.09.2025 г. жалбоподателят, С. Й. е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“. Към заявлението е приложено Свидетелство за съдимост, Декларация, Удостоверение, издадено от „Д“Б., Акт за сключен граждански брак; Удостоверение за настоящ адрес, Декларация за финансова и битова издръжка, Договор за безвъзмездно предоставяне на жилище и др.

Проведена е съгласувателна процедура с ДАНС, като по подаденото от апликанта заявление за виза е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Становището е мотивирано с това, че в попълнения въпросник за жалбоподателят, лицето, което му е осигурило подслон, е завил, че той бе работи, като целта на исканата от него виза е да живее и работи в Република България и не е посочило кога ще се установи трайно в страната, докато във въпросника за В. Й. същият е заявил, че С. Й. работи като лекар в [населено място]. Прието, че се касае за противоречива информация и не могат да бъдат установени по безспорен начин целта и условията на заявеното право на пребиваване в Република България на жалбоподателя. Направен е извод, че турският гражданин, кандидат за дългосрочна виза попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Издаден е процесния отказ с правно основание почл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. От фактическа страна отказът е мотивиран, че по данни на наемодателя семейството е устроено и живее в Република Т., както и че има основателни съмнения, че имат намерение да се установят трайно, продължително или постоянно в Република България.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените документи с жалбата, административната преписка и допълнително от трети неучастващи по делото лица.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК от процесуално легитимирана страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**

По силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателката се е позовала на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл. 8 – „събиране на семейство“.

Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок и е процесуално допустима.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е

да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган с оглед представените заповеди - № 95-00- 26 от 16.01.2025 г. (л. 32), с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 ЗЧРБ; и заповед № 6/13.02.2025 г. на Генералния консул на България при Посолство на Република България в И., с която А. З. е определен да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи – Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, посочени като правно основание за издаване на оспорения административен акт, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17. В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ и на какви факти и обстоятелства се основават тези изводи.

В случая е налице пълна липса на мотиви, тъй като не става ясно какви са конкретните съображения за отказа и кое е породило основателните съмнения. Съгласно приетото в т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по т. д. № ТР № 4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Още с подаване на заявлението за кандидатстване за виза „Д“ жалбоподателят е представил нотариално заверен Предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 11.10.2024 г., сключен от него и съпругата му, Карделен Б. Х. дружеството „СКУИРЪЛ ИНВЕСТ“ ООД, но същият не е обсъден от административния орган при издаване на обжалвания отказ. Нещо повече ответникът е възприел изложеното от ДАНС при даването на отрицателно становище без да го изследва във връзка с обстоятелството, че не е налице договор за наем, а договор за безвъзмездно предоставяне на жилище за срок от три години.

Следва да се има предвид, че целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в Република България на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ. Описаните по – горе и представени от ответника в заверени преписи писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, по отношение на това, спазил ли е административният орган изискванията за законосъобразност на отказа. Коментираният по – горе

факти и обстоятелства не сочат несъмнено на извода, че „апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“, каквото е изискването на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивите на процесния отказ се основават на „данни от наемодателя“, от които не може да се очаква непременно да знае кога конкретно семейството ще се установи в Република България, както и какъв е социалният статус на жалбоподателя – работещ или не. Както становището, така и мотивите представляват произволни, субективни заключения и предположения, понеже анализът на описаните доказателства не води до безспорен извод за недоказване „достоверно целта и условията за заявеното пребиваване“. Фактът, че майката е гражданин на Република България и същата е в брак с оспорващия, гражданин на Република Т., е достатъчно основание за издаване на виза „Д“, за дългосрочно пребиваване.

Следва да се има предвид, че според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Ответникът обаче не е извършил обективно дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на чл. 32, §1 и чл. 35, §6 от Визовия кодекс. Обобщаващите му изводи, с които е мотивирал отказа да издаде виза се основават на предположения и на превратно оценяване на фактите. Основателно се сочи в жалбата, че отказът не съответства на чл. 8, ал. 1, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, по отношение на жалбоподателя не е приложимо изключението, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 07.11.2025 г. от консулско длъжностно лице в Генералното Консулство на Република България, в [населено място] - Т. отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в Република България е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не доказва по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, поради което същият следва да бъде отменен и административната преписка бъде изпратена на консулското длъжностно лице в Генералното Консулство на Република България, в [населено място] за ново произнасяне по заявлението на С. Й., от 04.09.2025 г. за издаване виза „Д“, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, касаещи тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, следва да се уважи направеното искане на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски в размер на 5,11 евро – внесена държавна такса.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на С. Й., гражданин на Република Т., Отказ за издаване на виза тип „D“, издаден на 07.11.2025 г., издаден от консул при Генерално консулство на Република България в И., Република Т..

ИЗПРАЩА преписката на консул при Генерално консулство на Република България в И., Република Т., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на

настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати сторените съдебно-деловодни разноси на С. Й., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , паспорт № S37336337, издаден на 05.05.2025 г. от Република Т. в размер на 5,11 (пет евро и единадесет цента) евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: